

בבית המשפט העליון

רע"א 4490/21

לפני :
כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט ד' מינץ
כבוד השופטת י' וילנר

המבקשת : סירוקס ישראל בע"מ

נ ג ד

המשיבים :
1. דוד חי עסור
2. יוסי ניר, עו"ד בתפקידו כנאמן לנכסי החייב
3. כונס הנכסים הרשמי
4. בנק אוצר החייל בע"מ

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי
בירושלים בפש"ר 41114-12-15 מיום 21.6.2021, שניתנה
על-ידי כב' השופט מ' כדורי

בשם המבקשת : עו"ד אופק עיני
בשם המשיב 1 : עו"ד קרן צחי
בשם המשיב 2 : בעצמו
בשם המשיב 3 : עו"ד שרית ליפשיץ-גריידי
בשם המשיב 4 : עו"ד אריאל לאונה

פסק-דין

השופטת י' וילנר:

האם יש בהוראת סעיף 147(ב) לפקודת פשיטת הרגל [נוסח חדש], התש"ם-1980 (להלן: הפקודה) כדי לחייב את הנאמן בהליך פשיטת רגל או את כונס הנכסים הרשמי (להלן: הכנ"ר) לכנס אסיפת נושים לבקשתו של נושה המקיימת את התנאים המנויים בסעיף זה, או שמא נותר בידיהם שיקול דעת לסרב לכינוס אסיפה כאמור – זו השאלה העומד במוקד בקשת רשות הערעור שלפנינו.

1. בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט מ' כדורי) בפש"ר 41114-12-15 מיום 21.6.2021, בגדרה נדחתה בקשת המבקשת להורות למשיב 3, הוא כונס הנכסים הרשמי (להלן: הכנ"ר) לכנס אסיפת נושים לפי סעיף 147(ב) לפקודה.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 21.12.2015 ניתן צו כינוס לנכסי המשיב 1 (להלן: החייב), וביום 15.7.2018 הוא הוכרז כפושט רגל, והמשיב 2 מונה לנאמן על נכסיו (להלן: הנאמן). בד בבד עם ההכרזה על החייב כפושט רגל, אישר בית המשפט המחוזי תכנית פירעון בעניינו, לרבות הפטר מותנה בכפוף לעמידה בתנאי התכנית (להלן: תכנית הפירעון). המבקשת והמשיב 4 – בנק אוצר החייל בע"מ (להלן: הבנק), נמנים עם נושי החייב. המבקשת הגישה לבית משפט זה ערעור על אישור תכנית הפירעון (ע"א 7490/18), ובהמלצת בית המשפט, הודיעה המבקשת כי אינה עומדת על ערעורה, אשר נדחה בהתאם בפסק דין מיום 5.3.2020.

3. ביום 12.4.2021 הגישה המבקשת לבית המשפט המחוזי בקשה להורות לכנ"ר לכנס אסיפת נושים בהתאם לסעיף 147(ב) לפקודה, הקובע כי "כל נושה רשאי, בהסכמת הנושים של ששית מערך התביעות, ובכלל זה הוא עצמו, לבקש בכל עת מהנאמן או מהכונס הרשמי לזמן אסיפה של הנושים, ולפי זה יזמן הנאמן או הכונס אסיפה כאמור תוך ארבעה עשר ימים...". המבקשת טענה כי הבנק הסכים לבקשתה זו, וכי שניהם מחזיקים במעל ל-20% מערך תביעות החוב, ולכן די בכך כדי להיעתר לבקשה.

לגופם של דברים, טענה המבקשת כי ממידע המצוי בידה עולה כי כושר ההשתכרות של החייב גבוה מכוסר ההשתכרות שעל בסיסו אושרה תכנית הפירעון, ומשכך יש להעלות את צו התשלומים אשר הוטל עליו במסגרת התכנית. כן נטען כי נראה שהנאמן לא פיקח על התנהלות החייב באופן מספק. עוד ציינה המבקשת כי כשנה ומחצה לפני הגשת בקשתה זו היא פנתה לכנ"ר בבקשה לכינוס אסיפת נושים לפי סעיף 147(ב) לפקודה, על מנת לדון באפשרות להחלפת הנאמן בבעל תפקיד אחר, אך בקשתה זו לא נענתה על-ידו. על רקע האמור לעיל, התבקש בית המשפט המחוזי להורות לכנ"ר לכנס אסיפת נושים, וזאת על מנת לדון, בין היתר, באפשרות להגיש לבית המשפט המחוזי בקשות שונות, ובהן בקשה לביטול הליך פשיטת הרגל של החייב; בקשה לבטל את תכנית הפירעון ולהורות לחייב להציע הסדר חלופי תחתיה; בקשה להעברת הנאמן

מתפקידו ולמינוי בעל תפקיד אשר יהא אמין ומוסכם על כל הנושים ; או כל בקשה אחרת, בהתאם לשיקול דעת הנושים.

4. בתשובתו מיום 12.5.2021 טען הנאמן כי יש לדחות את הבקשה. בין היתר, נטען כי הנתונים הכלכליים המשתקפים מדו"חות החייב אינם מלמדים על הצדקה כלשהי לעיון מחדש בתכנית הפירעון. עוד צוין בקצרה כי "הנאמן אף סבור שאין וגם לא הייתה כל עילה שבדין מלכתחילה לדרוש קיום אסיפת נושים".

5. בהחלטה שניתנה בו ביום ציין בית המשפט המחוזי כי תשובת הנאמן נעדרת התייחסות להוראת סעיף 147(ב) לפקודה, עליו ביססה המבקשת את בקשתה, ולפיכך, נקבע כי על הנאמן להגיש תשובה משלימה בנדון.

6. בתשובתו המשלימה מיום 30.5.2021 טען הנאמן, בעיקרו של דבר, כי סעיף 147(ב) לפקודה אכן מאפשר "לכפות" קיומה של אסיפת נושים בכל עת, אך לצד זאת, נטען כי אין מקום ליתן בידי הנושים כוח בלתי סביר לדרוש קיום אסיפה אשר אינה מיועדת למטרות המנויות בסעיפים 26(א) ו-34 לפקודה (שעניינם בקיומה של אסיפת נושים ראשונה לאחר מתן צו כינוס ואסיפה לדיון בהצעת פשרה או הסדר). לטענת הנאמן, בקשת המבקשת נועדה אך להפעיל עליו ועל החייב לחץ לשם הגדלת צו התשלומים, וזאת בהיעדר נתונים המצדיקים לעשות כן, ובעוד שנותרו חודשים ספורים בלבד עד לסיום תכנית הפירעון ומתן הפטר לחייב. נטען עוד כי אין בסמכותה של אסיפת נושים לדון בסוגיית ביטול הליך פשיטת הרגל או ההפטר המותנה, וכי יש להגיש בקשות מעין אלה לבית המשפט.

7. בתגובה לתשובת הנאמן, טענה המבקשת, בעיקרו של דבר, כי אין בהתנגדות הנאמן לבקשתה או בטעמים המועלים על-ידו כדי להצדיק את דחיית הבקשה.

8. בהחלטה מיום 1.6.2021 התבקש הכנ"ר להביע אף הוא עמדתו באשר לבקשה לכינוס אסיפת נושים, ובתשובתו מיום 16.6.2021 נטען כי לא עלה בידי המבקשת להצביע על טעם המצדיק את שינוי תכנית הפירעון או את החלפת הנאמן. כן נטען כי לא קיימת עילה לכינוס אסיפת נושים לשם עיון חוזר בצו ההפטר המותנה שבתכנית הפירעון, וכי לא יהא בכוחה של החלטה שתתקבל באסיפת הנושים כדי לשנות מפסיקת בית המשפט בנדון. חשוב לציין כי הכנ"ר לא התייחס בתשובתו להוראת סעיף 147(ב) לפקודה.

9. בהחלטה מיום 21.6.2021 דחה בית המשפט את בקשת המבקשת, וקבע אך זאת: "האמור בתגובת הכנ"ר בכל הנוגע למהותה ולתוקפה של תכנית הפירעון ובכל הנוגע לביצוע מלאכתו של הנאמן מקובל עליי, ואינני רואה צורך להוסיף לכך. מנימוקים אלה, בקשת הנושה [המבקשת, י.ו.] נדחת".

על החלטה זו נסבה בקשת רשות הערעור דנן.

הבקשה דנן

10. בבקשת רשות הערעור טוענת המבקשת, בין היתר, כי שגה בית המשפט המחוזי בדחותו את בקשתה מבלי להתייחס כלל להוראת סעיף 147(ב) לפקודה. המבקשת מדגישה כי החלטת בית המשפט המחוזי מוקשית ביתר שאת על רקע הוראתו המפורשת לנאמן להתייחס לסעיף 147(ב) לפקודה, ולנוכח היעדר התייחסות לסעיף זה בתשובת הכנ"ר – אותה אימץ בית המשפט המחוזי במלואה. נטען, אפוא, כי החלטת בית המשפט המחוזי אינה מנומקת דיה, ולפיכך יש לבטלה.

המבקשת מוסיפה וטוענת כי סעיף 147(ב) לפקודה מחייב את הכנ"ר לכנס אסיפת נושים לבקשתם של נושים המחזיקים בשישית מערך התביעות, ואינו מקנה לו כל שיקול דעת בנדון. עוד נטען כי לבית המשפט נתון שיקול דעת "מצומצם ביותר" בהקשר זה, כך שהוא רשאי לדחות בקשה לכינוס אסיפת נושים אך במקרים "חריגים שבחריגים", בהם ברור כי הבקשה עולה כדי ניצול לרעה של הליכי משפט. המבקשת טוענת עוד כי כל שביקשה הוא שתינתן לה את ההזדמנות, המעוגנת בחוק, להעלות בפני יתר הנושים את טענותיה וראיותיה, כך שהם יוכלו לדון באפשרות להגיש בקשה משותפת מטעמם; וכי שגה בית המשפט המחוזי כאשר נדרש בהחלטתו לקביעות לכאוריות ומוקדמות ביחס לטיבה של תכנית הפירעון ולהתנהלות הנאמן, בשעה שטרם הוגשו כלל בקשות מטעם הנושים בנדון. לאור כל האמור לעיל, התבקש בית משפט זה לקבל את בקשת רשות הערעור ולהורות לכנ"ר לכנס אסיפת נושים, בתוך 14 יום ממועד מתן פסק הדין.

11. בהודעה מטעמו, הצטרף הבנק לטענות המבקשת בבקשה דנן, וטען כי הוא מותיר את ההכרעה בבקשתה לשיקול דעת בית המשפט.

12. הנאמן סומך ידיו על החלטת בית המשפט המחוזי ושב, בעיקרו של דבר, על טענותיו בערכאה קמא. הנאמן מוסיף וטוען כי ככלל, נתון לכנ"ר ולבית המשפט שיקול דעת בהחלטה אם לכנס אסיפת נושים, וזאת בשים לב לעיתוי בו מוגשת הבקשה לכינוסה

ולנסיבותיו הפרטניות של המקרה. כן נטען כי יש לדחות את בקשת רשות הערעור, בין היתר, בשל מעשה בית דין שקם ביחס לחלק מהסוגיות אשר חפצה המבקשת להעלות לפני אסיפת הנושים, וזאת לאור דחיית ערעורה על תכנית הפירעון. אשר ליתר הסוגיות שהמבקשת מעוניינת להעלות באסיפת הנושים, נטען כי היה ביכולתה להעלות לפני בית המשפט המחוזי במסגרת בקשות קונקרטיות מטעמה, תוך צירוף נושים נוספים, ובלא צורך באסיפת נושים מקדימה.

13. החייב חוזר בתשובתו על עיקרי טענות הנאמן והכנ"ר לפני בית המשפט המחוזי, באשר להיעדר עילה לכינוס אסיפת נושים, ובייחוד בכל הנוגע לעמידתו בתנאי תכנית הפירעון.

14. הכנ"ר טוען בתשובתו כי יש לדחות את טענת המבקשת לפיה סעיף 147(ב) לפקודה מחייבו לכנס אסיפת נושים, עם התקיימות תנאי הסעיף. נטען כי יש לקרוא את הוראת סעיף 147(ב) האמור לצד תקנה 54 לתקנות פשיטת הרגל, התשמ"ה-1985, בגדרה נקבע כי "הכונס הרשמי או הנאמן רשאים לכנס אסיפות נושים בכל עת והם חייבים לעשות כן אם הורה על כך בית המשפט". כן נטען כי מאחר שלא מדובר באסיפת נושים "קלאסית", כגון אסיפת נושים ראשונה או אסיפה לדיון בהצעת חייב לפשרה או להסדר, ולאור השלב המתקדם שבו מצוי הליך פשיטת הרגל, יש לבחון אף את המטרה שלשמה מבוקשת אסיפת הנושים. הכנ"ר מוסיף וטוען כי בדיון קיבל בית המשפט המחוזי את עמדתו ודחה את בקשתה ה"קנטרנית", לדבריו, של המבקשת, שכן אין מקום לדון בביטול הליך פשיטת הרגל של החייב, וכן לא קיימת הצדקה לבטל את תכנית הפירעון, לשנותה, או להעביר את הנאמן מתפקידו. הכנ"ר מוסיף כי בית המשפט ממילא יהא רשאי לדחות בקשה כזו או אחרת שתוגש בעקבות קיום אסיפת הנושים, ואף טוען כי ככל שהמבקשת או נושה אחר חפצים להגיש בקשות שונות הנוגעות להליך פשיטת הרגל או לדון בעניינים מסוימים, רשאים הם לפנות בנדון ישירות לבית המשפט המחוזי.

דיון והכרעה

15. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובתשובות לה, ומכוח סמכותי לפי תקנה 149(2)(ב) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018, ראיתי לדון בבקשה כאילו ניתנה הרשות לערער והוגש ערעור על-פיה. אקדים ואומר כי אני סבורה שדין הערעור להתקבל וכך אמליץ לחבריי לעשות – כפי שיבואר להלן.

16. אפתח ואציין כי החלטת בית המשפט המחוזי לדחות את בקשת המבקשת, המבוססת כולה על תשובת הכנ"ר לבקשה זו, נעדרת כל התייחסות לתחולת סעיף 147(ב) לפקודה על נסיבות המקרה דנן. היעדר התייחסות כאמור מוקשה ביתר שאת לנוכח החלטת בית המשפט המחוזי מיום 12.5.2021, בגדרה נדרש הנאמן להגיש תשובה משלימה אשר תכלול התייחסות לסעיף 147(ב) לפקודה, וכן לאור המחלוקת המפורשת שהתעוררה בין הצדדים באשר לפרשנותו של סעיף זה. אשר על כן, אני סבורה כי יש ממש בטענת המבקשת לפיה החלטת בית המשפט המחוזי נעדרת הנמקה מספקת, ולפיכך אינה יכולה לעמוד (ראו: רע"א 8890/20 גבעון נ' וייל, פסקה 7 (21.2.2021); רע"א 7641/19 היערי נ' קיבוץ גת אגודה שיתופית חקלאית, פסקה 9 (2.1.2020); רע"א 7677/14 פלונית נ' פלוני, פסקה 11 (19.4.2015)). אך מטעם זה יש לקבל את הערעור ולבטל את ההחלטה מושא הבקשה דנן.

פרשנות סעיף 147(ב) לפקודה

17. לגופם של דברים, אני סבורה כי שגה בית המשפט המחוזי בדחותו את בקשת המבקשת להורות לכנ"ר לכנס אסיפת נושים, מכוח סעיף 147(ב) לפקודה, וזאת מאחר שלטעמי, בהתקיים התנאים המנויים בסעיף זה, מחויבים הנאמן או הכנ"ר לכנס אסיפת נושים, ולא נתון להם כל שיקול דעת בנדון. להלן אבאר את נימוקיי לכך.

18. בקשת רשות הערעור דנן מעוררת, כאמור, שאלה בדבר פרשנותו של סעיף 147(ב) לפקודה, וכידוע, נקודת המוצא של המהלך הפרשני היא בבחינת לשון החוק, אשר תוחמת את גבולותיו של מתחם הפרשנות. במסגרת זו, עלינו לבחון תחילה את מגוון האפשרויות הלשוניות העולות מן הטקסט, ואך מביניהן לבחור את הפרשנות המגשימה באופן מיטבי את תכליתו של דבר החקיקה (ראו למשל: בע"מ 2654/21 פלוני נ' פלונית, פסקה 9 לחוות דעתו של השופט ע' פוגלמן (12.5.2021); ע"א 1912/20 בנק דיסקונט לישראל בע"מ נ' מח'ול, פסקה 16 לחוות דעתו של השופט ד' מין (28.4.2021); בע"מ 2255/19 פלוני נ' פלונית, פסקה 23 לחוות דעתי (23.2.2020)). הפרשנות התכליתית מורכבת בתורה מתכלית סובייקטיבית – שעניינה במטרות אשר ביקש המחוקק להשיג באמצעות דבר החקיקה הנדון, ואשר נלמדת בין היתר ממבנה החוק ומההיסטוריה החקיקתית שלו; וכן מתכלית אובייקטיבית – הנובעת מן המטרות והערכים הכלליים אשר נועד דבר חקיקה להגשים בחברה דמוקרטית (ראו: ע"א 8096/17 סקוק נ' איסחקוב, פסקה 14 לחוות דעתי (3.2.2019), והאסמכתאות שם; בג"ץ

6536/17 התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' משטרת ישראל, פסקה 30 לחוות דעתה של השופטת (כתוארה אז) א' חיות (8.10.2017); אהרון ברק פרשנות במשפט כרך שני – פרשנות החקיקה 201-204 (1993).

להלן נצער, אפוא, לפי השלבים המתוארים כסדרם.

סעיף 147 לפקודה – פרשנות לשונית

19. סעיף 147 לפקודה קובע הוראות בעניין זימון אסיפות נושים כלליות, וזו לשונו:

”(א) הנאמן רשאי לזמן אסיפות כלליות של הנושים כדי לעמוד על רצונם, והוא חייב לזמן אסיפות במועדים שיורו עליהם הנושים בהחלטה.
(ב) כל נושה רשאי, בהסכמת הנושים של ששית מערך התביעות, ובכלל זה הוא עצמו, לבקש בכל עת מהנאמן או מהכונס הרשמי לזמן אסיפה של הנושים, ולפי זה יזמן הנאמן או הכונס אסיפה כאמור תוך ארבעה עשר ימים, ובלבד שיוזם האסיפה יפקיד אצל המזמן סכום שיספיק לשלם את ההוצאות של זימון האסיפה; הסכום יוחזר לו מתוך הנכסים אם הנושים או בית המשפט יורו כך” (ההדגשה הוספה, י.ו.).

20. הלכה למעשה, ניתן לחלק את ההסדר הקבוע בסעיף 147 לפקודה לשלושה חלקים.

(-) חלקו הראשון של הסעיף קובע כי הנאמן רשאי – קרי, בהתאם לשיקול דעתו – לזמן אסיפות נושים כלליות על מנת לעמוד על רצונותיהם.

(-) חלקו השני של הסעיף מבהיר כי הנאמן חייב – קרי, בהעדר כל שיקול דעת – לזמן אסיפות נושים במועדים שעליהם יורו הנושים בהחלטה מטעמים (כאשר בסעיף 1 לפקודה, מוגדרת “החלטה” של אסיפת נושים כ”החלטה שנתקבלה בה ברוב ערך תביעותיהם של הנושים הנוכחים בה, בעצמם או על ידי שלוח, ומשתתפים בהצבעה על אותה החלטה”).

(-) חלקו השלישי של ההסדר האמור, הוא סעיף 147(ב) לפקודה העומד במוקד הבקשה דנן, עוסק אף הוא בכינוס אסיפה ביוזמת הנושים, אך זאת הפעם נדונה בקשה הנתמכת על-ידי נושים האוחזים אך בששית מערך התביעות (להבדיל מהחלטה

שהתקבלה ברוב ערך תביעות הנושים שנכחו והשתתפו בהצבעה). במצב דברים מעין זה, נקבע כי הנאמן או הכנ"ר "יזמן" אסיפת נושים, בכפוף להפקדת סכום כספי לכיסוי הוצאות זימון האסיפה על-ידי הנושה המבקש את זימונה.

21. ואמנם, נדמה כי לשונו של סעיף 147(ב) לפקודה, הקובע כי בהתקיים התנאים המנויים בו, הנאמן או הכנ"ר "יזמן" אסיפת נושים, מלמדת כי לא נתון למי מהם שיקול דעת בשאלה אם לזמן אסיפת נושים, אם לאו, אלא הם מחויבים לעשות כן בעקבות בקשה הנתמכת על-ידי נושים האוחזים בששית מערך התביעות, ולאחר שהופקדה ערובה לכיסוי הוצאות זימון האסיפה. כפי שאבהיר להלן, פרשנות זו מתיישבת אף עם תכליתה של הוראת סעיף 147(ב) האמור – וזאת הן במתכונתו הנוכחית, והן בבחינת נוסחיו השונים של ההסדר הנדון במבט צופה פני עבר ופני עתיד.

תכליתו של סעיף 147(ב) לפקודה לאור מקומו במארג החקיקתי

22. כידוע, לפי תורת הפרשנות התכליתית, "יש להשקיף על דבר חקיקה כעל יחידה חיה הפועלת באופן הגיוני ועקבי, שבו יש לחלקיה השונים תפקיד ופונקציה אותם עליהם למלא, ואשר לאורם יש להסיק את תכלית החקיקה ואת משמעותו המשפטית של דבר החקיקה" (ראו: ברק, בעמוד 312). במסגרת זו, אפוא, אבקש להתחקות אחר תכליתו של סעיף 147(ב) מתוך מבנה הפקודה ומיקומו של סעיף זה בגדרה.

23. כך, סעיף 147(ב) מופיע תחת סימן ב' לפרק ה' לפקודה, אשר כותרתו היא "פיקוח על הנאמן". סעיפי הפקודה המופיעים תחת סימן זה מתווים את דרכי הבקרה השונות על נאמן בהליכי פשיטת רגל, והן פיקוח הכנ"ר (כקבוע בסעיף 151); בקרת בית המשפט (כקבוע בסעיפים 148 א ו-150); וכן כינוס אסיפות נושים כלליות (כקבוע בסעיף 147). מכך יש ללמוד כי בדומה לכלים המוענקים במסגרת סימן ב' לבית המשפט ולכנ"ר לשם פיקוח על הנאמן, הרי שאף כינוסן של אסיפות נושים כלליות נועדו להקנות לנושים אמצעי חשוב ומרכזי לבקרה אחר התנהלות הנאמן במסגרת ההליך (יוער כי סעיף 48 לפקודה, המופיע תחת פרק אחר, עוסק במינוי ועדת ביקורת של הנושים, שאף היא נועדה לפקח על ניהול נכסי פושט הרגל בידי הנאמן).

24. ואמנם, יש טעם רב במתן סמכויות פיקוח לנושים בהליכי פשיטת רגל, ובתוך כך, אף סמכויות לפיקוח על התנהלות הנאמן, באשר הליכים אלה מנוהלים בעיקרם עבור הנושים, אשר אוחזים באינטרס כספי ישיר ומובהק בכל הנוגע להליך חדלות הפירעון ותוצאותיו. פיקוח מעין זה נדרש לאור הסמכויות הרבות הנתונות בידיהם של בעלי

תפקיד בהליכי פשיטת רגל – סמכויות המחייבות אחריות וזהירות יתרה (ראו: דוד האן דיני חדלות פירעון כרך א 401-402 (מהדורה שנייה, 2018); וכן דברי ההסבר להצעת חוק חדלות פירעון ושיקום כלכלי, התשע"ו-2016, ה"ח הממשלה 593, 730 (להלן: דברי ההסבר להצעת חוק חדלות פירעון)). אם כן, אסיפות נושים, בגדרן יכולים הנושים לדון בסוגיות רלוונטיות, לגבש עמדה משותפת ולכלכל את צעדיהם בהתאם, מהוות אמצעי פיקוח משמעותי ונחוץ על התנהלותו של בעל התפקיד בהליך. כך כתב פרופ' האן בהקשר דומה:

"מעורבות פעילה של הנושים היא אחת האפשרויות למעקב שוטף אחר התנהלות ההליכים וניווטם בידי בעל התפקיד או נושאי המשרה של החברה. לנושים יש עניין כספי מובהק באופן התנהלות ההליך וביעילותו... לפיכך, נוצר תמריץ לנושים לפקח על פעילות בעל התפקיד ועל החלטותיו. הנושים יכולים לפקח באמצעות כינוסן של אסיפות נושים לעדכון, דיווח והצבעה על החלטות של בעל התפקיד... אסיפת נושים היא המסגרת שבה עשויים נושי החברה לבקר בקרה שוטפת מצדם... באסיפות אלה ניתן לגבש עמדה קבוצתית של הנושים ולקבל החלטות מעשיות באשר להמשך התנהלותה של החברה" (ראו: האן, בעמודים 401-404; ההדגשה במקור).

25. תכליתן המתוארת של אסיפות הנושים, לשמש כאחד ממנגנוני הפיקוח על הנאמן בהליך פשיטת רגל, מתיישבת היטב עם הפרשנות לפיה סעיף 147(ב) לפקודה אינו מותיר בידי הנאמן שיקול דעת בכינוסה של אסיפת נושים לפי בקשה הנתמכת על-ידי נושים האוחזים בששית מערך התביעות. זאת, מטבע הדברים, לאור ניגוד העניינים המובנה בו נתון הנאמן בכגון דא. תכלית זו עולה בקנה אחד אף עם חיוב הכנ"ר לכנס אסיפת נושים בהתקיים תנאיו של סעיף 147(ב) האמור, שכן אסיפות הנושים משמשות כמנגנון פיקוח נוסף, משלים במידת מה, לסמכויות הפיקוח הנתונות לכנ"ר במסגרת סימן ב' הנדון, וממילא יש לאפשר לנושים לדרוש את כינוסן לשם דיון בסוגיות הנוגעות להליך כפי שיראו לנכון.

26. על רקע כל האמור, אוסיף ואציין כי אין לכתחילה להליך כינוסן של אסיפות נושים עלול להיות הליך יקר ומורכב, אשר לעתים התועלת שעשויה לצמוח ממנו אינה רבה. זאת, בין היתר, במקרים בהם צבר החייב נושים רבים, בהיעדר זהות בין האינטרסים של הנושים השונים, או כאשר מועלות באסיפת הנושים סוגיות רבות לדיון (ראו: דברי ההסבר להצעת חוק חדלות פירעון, בעמודים 730 ו-733; וכן: האן, בעמודים 404-405). לפיכך, אך טבעי הוא כי יתעורר חשש מפני ניצול לרעה של ההסדר הקבוע בסעיף 147(ב) לפקודה, חלף כינוס אסיפה לשם פיקוח מוצדק ונחוץ. ואולם, בחינת ההסדרים המעוגנים

בסעיף 147 לפקודה מעלה כי אלה מספקים מענה מאוזן לקשיים המתוארים, תוך שמירה על אמצעי הפיקוח הנתונים לנושים.

27. כך, סעיף 147(א) לפקודה, לפיו מחויב הנאמן לכנס אסיפת נושים על-פי החלטת נושים האוחזים במרבית ערך התביעות, היינו, בחלק ניכר מערך הנשייה, אינו מתנה את חובתו האמורה של הנאמן בתנאי כלשהו. לעומתו, בסעיף 147(ב) לפקודה, העוסק כאמור בבקשה לכינוס אסיפה הנתמכת על-ידי נושים האוחזים אך בששית מערך התביעות, הוכפפה חובתם של הנאמן או של הכנ"ר לכנס אסיפת נושים בהפקדת סכום כספי המספיק לכיסוי הוצאות זימון האסיפה. עוד עולה מן הסיפא לסעיף 147(ב) האמור כי ברירת המחדל היא שהסכום אשר הפקיד הנושה המבקש את זימון האסיפה לא יושב לו, אלא אם יורו כן הנושים או בית המשפט של פשיטת הרגל, וזאת, כך נראה, בכפוף לקיומה של הצדקה לזימון אסיפת הנושים מלכתחילה. נראה, אפוא, כי הפקדת הוצאות זימון האסיפה מבעוד מועד נועדה למנוע את ניצולו של סעיף 147(ב) לרעה בידי נושים האוחזים אך בחלק מצומצם מערך הנשייה, ובכך יצר המחוקק, כאמור, הסדר מאוזן לפיקוח על הנאמן מבלי להשית על קופת ההליך עלויות יתרות שלא לצורך. אף הדרישה להסכמתם של נושים האוחזים בששית מערך התביעות, משמשת כאמצעי מאזן בנדון, ומונעת את כינוסן של אסיפות תכופות יתר על המידה על-פי בקשה של כל נושה ונושה, תוך פגיעה בניהולו היעיל והתקין של ההליך (ראו והשוו: פרוטוקול ישיבה מס' 372 של ועדת החוקה, חוק ומשפט, הכנסת ה-20, 24 (4.4.2017), אשר דנה בהצעת חוק חדלות פירעון).

28. מן האמור לעיל עולה כי פרשנותו הלשונית של סעיף 147(א) לפקודה – לפיה לא נתון לנאמן או לכנ"ר שיקול דעת בכל הנוגע לכינוס אסיפת נושים לפי בקשה הנתמכת על-ידי נושים האוחזים בששית מערך התביעות – מתיישבת אף עם תכליתו של סעיף זה הנלמדת מן המארג החקיקתי בו הוא שזור, והיא מתן כלי לפיקוח על הנאמן בידי הנושים, לצד אמצעי הפיקוח הנתונים לבית המשפט ולכנ"ר.

29. עוד מעניין לציין כי הפרשנות המתוארת נתמכת אף בגלגוליהם השונים של דיני חדלות הפירעון לאורך השנים, אשר יש בהם כדי לשפוך אור על תכליתו הסובייקטיבית של ההסדר המעוגן בסעיף 147(ב) לפקודה, כפי שאבאר להן.

30. בחינת תכליתו הסובייקטיבית של סעיף 147(ב) לפקודה, מחייבת אותנו לעמוד, ולו בקצרה, על האופן שבו מוסדרים דיני חדלות הפירעון במשפט הישראלי. כיום, דיני חדלות הפירעון מוסדרים באופן מקיף ושלם בחוק חדלות פירעון ושיקום כלכלי, התשע"ח-2018 (להלן: חוק חדלות פירעון). חוק חדלות פירעון מאחד את דיני חדלות הפירעון של יחידים ושל תאגידים תחת קורת גג אחת – "המדובר בדבר חקיקה ישראלי חדש, העורך רביזיה כוללת בדיני חדלות הפירעון, תוך העמדת הסדר מודרני ואחיד, חלף הפקודה המנדטורית ותיקוני הטלאים שנעשו בה במהלך השנים" (ראו: עודד מאור ואסף דגני הפטר – חדלות פירעון, הסדרי חוב ושיקום כלכלי של יחידים כרך א' 49 (2019) (להלן: מאור ודגני כרך א')). עובר לחקיקתו של חוק זה, הוסדרו דיני חדלות הפירעון בחקיקה מיושנת ומבוזרת, שהתבססה על פקודות מנדטוריות, והן: פקודת פשיטת הרגל [נוסח חדש], התש"ס-1980 – אשר עוסקת בדיני חדלות הפירעון של יחידים, ומהווה נוסח חדש של פקודת פשיטת הרגל שהתקין המחוקק המנדטורי בשנת 1936 בארץ ישראל (להלן: הפקודה משנת 1936), אשר התבססה על חוק פשיטת הרגל האנגלי משנת 1914; ופקודת החברות [נוסח חדש], התשל"ג-1983 (מעניין לציין כי פקודות דומות נהגו אף באנגליה, אך בוטלו כבר בשנת 1986, ראו: מאור ודגני כרך א', בעמודים 52 ו-66; שלמה לוין ואשר גרוניס פשיטת רגל 28 (מהדורה שלישית, 2010); וכן ראו דברי ההסבר להצעת חוק חדלות פירעון ושיקום כלכלי, בעמוד 593).

31. על רקע ההשתלשלות המתוארת של דיני חדלות הפירעון בישראל, ניתן ללמוד על תכליתו הסובייקטיבית של סעיף 147(ב) לפקודה אף לאור גלגוליו השונים – עובר לחקיקת הפקודה ולאחריה. לכך אפנה כעת.

(א) פקודת פשיטת הרגל משנת 1936

32. ראשית, ההסדר הקבוע בפקודה משנת 1936 מהווה חלק מההיסטוריה החקיקתית של ההסדר הקבוע בנוסח הפקודה כיום (ראו: ברק, בעמודים 351-352). בהקשר זה, יצוין כי להסדר הישן נודע משקל מיוחד בגיבוש תכליתו של ההסדר החדש, "שכן נקודת המוצא הינה כי המחוקק לא ביקש לשנות בהסדר החדש את ההסדר הישן, אלא רק לנסחו מחדש בעברית או להסדירו בצורה משולבת ונוחה יותר" (ראו: שם, בעמוד 363).

33. בענייננו, מקורו של סעיף 147 לפקודה הוא בסעיף 74(2) לפקודה משנת 1936, אשר קבע כדלקמן:

"יכול הנאמן מזמן לזמן להועיד אספות כלליות של נושים למען ברר את משאלותיהם, ומחובתו יהיה להועיד אספות באותם הזמנים שהנושים יורו עפ"י החלטה; וכל נושה יהא רשאי בהסכמת חלק ששי מהנושים לפי תביעותיהם (ובכללם הוא עצמו), לבקש בכל עת שהיא את הנאמן או את מקבל הנכסים הרשמי להועיד אספת נושים, ועל פי זה יהיה על הנאמן או על מקבל הנכסים הרשמי להועיד אספה כזאת במשך ארבעה עשר יום: בתנאי שעל האדם שעפ"י דרישתו נועדה האספה להשליש אצל הנאמן או מקבל הנכסים הרשמי, הכל לפי הענין, סכום שיש בו כדי כיסוי הוצאות כנוסה של האספה, וסכום זה יוחזר לו מתוך הנכסים אם יורו כך הנושים או בית המשפט" (ההדגשה הוספה, י.ו.).

(כן ראו את נוסחו המקורי של סעיף זה בסעיף 79(2) לפקודת פשיטת הרגל הבריטית משנת 1914).

34. ניתן לראות, אפוא, כי גם נוסחו הישן של סעיף 147(ב) לפקודה נקט בלשון מחייבת בכל הנוגע לכינוס אסיפת נושים על-פי בקשה אשר מוסכמת על הנושים המחזיקים בשטית מערך התביעות, וקבע כי בכפוף להפקדת סכום המכסה את הוצאות האסיפה, "יהיה על הנאמן או על מקבל הנכסים הרשמי להועיד אספה כזאת". זאת, מבלי להותיר בידי הנאמן או הכנ"ר שיקול דעת כלשהו בהחלטה אם לכנס אסיפה כאמור, אם לאו.

(ב) חוק חדלות פירעון

35. שנית, סעיפי חוק חדלות פירעון אשר חוקק בשנת 2018, עשויים אף הם לשפוך אור על פרשנותו של סעיף 147(ב) לפקודה. זאת משום ש"ה[חוק אינו עומד בבדידותו. החוק הוא חלק ממערכת החקיקה כולה, והוא מתפרש על רקע המערכת החקיקתית וההלכתית כולה" (ראו: ברק, בעמוד 53). לענייננו רלוונטי סעיף 260 לחוק חדלות פירעון, שעניינו ב"כינוס אסיפת נושים", ואשר קובע כדלקמן:

"(א) הנאמן רשאי לכנס אסיפת נושים בכל עת כדי לשמוע את עמדת הנושים.
(ב) הנאמן יכנס אסיפת נושים, לפי הוראת בית המשפט או הממונה או לבקשת ועדת הנושים או לבקשת נושים המחזיקים יחד ב-25% לפחות מערך תביעות החוב, כדי

לדווח לאסיפה על פעולותיו או לשמוע את עמדת הנושים".

36. ההסדר זה תומך באופן ברור בפרשנותו הלשונית והתכליתית המתוארת של סעיף 147(ב) לפקודה. כך, סעיפי המשנה שבסעיף 260 לחוק חדלות פירעון מבחינים בבירור בין סמכות הנאמן לכנס אסיפת נושים ביוזמתו ולפי שיקול דעתו, ובין מקרים בהם מחויב הנאמן לכנס אסיפת נושים – לפי הוראת בית המשפט או הממונה; לבקשת ועדת הנושים (הממונה על-ידי בית המשפט לשם ייצוג עמדת הנושים שאינם מובטחים וקידום עניינם בהליכי חדלות הפירעון, מכוח סעיף 263 לחוק חדלות פירעון); או לבקשת נושים המחזיקים ב-25% מערך תביעות החוב. יוער כי בחוק חדלות פירעון בוטלה אמנם חובת הפקדתו של סכום כסף לכיסוי הוצאות זימונה של אסיפת הנושים, אך לצד זאת, הועלה חלקה היחסי של מצבת הנשייה אשר נדרשים להחזיק הנושים המסכימים לבקשת כינוס אסיפה – מששית לכדי 25% מערך התביעות.

37. הנה כי כן, סעיף 260 לחוק חדלות פירעון מחייב את כינוסה של אסיפת נושים לפי בקשה הנתמכת על-ידי נושים האוחזים ב-25% מערך התביעות, וזאת מבלי להותיר לנאמן כל שיקול דעת בנדון. ודוק, פרשנותו של סעיף זה כמקנה שיקול דעת לנאמן בכינוסה של אסיפת נושים כאמור, עלולה להוביל לתוצאה אבסורדית, לפיה הנאמן רשאי לסרב אף להוראת בית המשפט לכנס אסיפת נושים, וברי אפוא כי פרשנות מעין זו אינה יכולה לעמוד. יפים לענייננו גם דברים שכתבו המלומדים מאור ודגני בספרם:

"הנאמן רשאי לכנס גם בהמשך, בכל עת, אסיפת נושים, כדי לשמוע את עמדת הנושים (סעיף 260(א) לחוק). הנאמן יהא מחויב לכנס אסיפת נושים, לפי הוראת בית המשפט או הממונה; לבקשת ועדת הנושים; או לבקשת נושים המחזיקים יחד ב-25% לפחות מערך תביעות החוב, כדי לדווח לאסיפה על פעולותיו או לשמוע את עמדת הנושים (סעיף 260(ב) לחוק)" (עודד מאור ואסף דגני הפטר – חדלות פירעון, הסדרי חוב ושיקום כלכלי של יחידים כרך ב' 1042 (2019); חלק מההדגשות הוספו, י.ו.).

38. עוד אציין כי סעיף 260(ב) סיפא לחוק חדלות פירעון מתאר את מטרותיה של אסיפת נושים אשר מחויב הנאמן לכנס, והן דיווח על פעולותיו או שמיעת עמדת הנושים. הוראה זו תומכת בפרשנות התכליתית שלעיל לפיה אך כינוסה של אסיפת נושים מכוח סעיף 147(ב) לפקודה נועדה לפקח על הנאמן, ולכן אין מקום להותיר בידיו שיקול דעת לסרב לכינוסה. בדומה לכך, אף דברי ההסבר לחלק ה' לחוק חדלות פירעון, בגדרו עוגן סעיף 260 האמור, תומכים אף בפרשנות המתוארת, באשר צוין שם כי על אף שמוצע

להקנות לנושים מעמד מיעוט בלבד, הרי שמוצע אף להקנות להם "סמכויות פיקוח מסוימות על ניהול ההליכים בידי הנאמן וכן את ההזדמנות להישמע לפני קבלת החלטות משמעותיות" (ראו: דברי ההסבר להצעת חוק חדלות פירעון, בעמוד 730).

39. עוד מעניין לציין כי במסגרת הדיונים בהצעת חוק חדלות פירעון, הביע הייעוץ המשפטי לוועדת החוקה, חוק ומשפט של הכנסת, את עמדתו לפיה "בדין הקיים (סעיף 147(ב) לפקודת פשיטת הרגל), די בדרישה של נושים המחזיקים בשיטת מערך תביעות החוב (17%) כדי להוביל לכינוס אסיפה" (ראו: "מסמך הכנה לדיון בהצעת חוק חדלות פירעון ושיקום כלכלי, התשע"ו-2016 הקבוע ליום 4.4.2017 - דיון חוזר במספר סעיפים מחלק ג' (יחידים) וכן סעיפים 257-278 (מעמד הנושים וזכויותיהם והממונה על הליכי חדלות פירעון ושיקום כלכלי)" (2.4.2017)). גם עמדה זו מחזקת במידת מה את הפרשנות לפיה לנאמן ולכנ"ר לא נתון שיקול דעת בכל הנוגע לכינוס אסיפת נושים לפי סעיף 147(ב) לפקודה, כפי שהובהר לעיל.

סיכום

40. נוכח כל האמור, באתי לכלל מסקנה כי הן פרשנותו הלשונית של סעיף 147(ב) לפקודה, והן פרשנותו התכליתית – אשר עולה ממקומו במארג החקיקתי, מן ההיסטוריה החקיקתית של הפקודה ומהוראות חוק חדלות פירעון – מלמדות כי סעיף זה מחייב את הנאמן או את הכנ"ר לכנס אסיפת נושים לפי בקשה הנתמכת על-ידי נושים האוחזים בשיטת מערך התביעות, ובכפוף להפקדת סכום כספי לכיסוי הוצאות זימון האסיפה.

בטרם סיום

41. בטרם סיום, ראיתי לדחות את טענת הנאמן כי כינוס אסיפת נושים לפי סעיף 147(ב) לפקודה ייעשה לשם המטרות המנויות בסעיפים 26(א) ו-34 לפקודה (שעניינם באסיפת נושים ראשונה ובאסיפה לדיון בהצעת חייב לאחר מתן צו כינוס, בהתאמה), כמו גם את טענת הכנ"ר לפיה משאיננו עוסקים באסיפת נושים כדוגמת האסיפות המכונסות לפי סעיפים אלה, ונוכח השלב המתקדם בו מצוי הליך פשיטת הרגל, הרי שיש להקדים ולבחון את המטרה שלשמה מבוקש כינוס האסיפה בידי המבקשת. כשלעצמי, אינני סבורה כי יש בהוראות סעיפים 26(א) ו-34 לפקודה כדי להקנות, בבחינת יש מאין, שיקול דעת לנאמן או לכנ"ר בבחינתה של בקשה לכינוס אסיפה לפי סעיף 147(ב) לפקודה; שמא אף ההיפך הוא הנכון. אבאר.

42. סעיף 26(א) לפקודה קובע כי עם מתן צו כינוס, "יזמן הכונס הרשמי אסיפה כללית של נושים כדי שישקלו אם יש לקבל הצעת פשרה או הסדר, או אם ראוי להכריז שהחייב פושט רגל או ליתן לו הפטר ומה דרך הטיפול בנכסי החייב בכלל; אולם רשאי הכונס הרשמי להחליט שלא לקיים אסיפה כאמור אם הוא סבור כי בנסיבות העניין אין בכך משום תועלת להליכי פשיטת הרגל" (ההדגשה הוספה, י.ו.). כמו כן, בסעיף 34 נקבע כי אם לאחר מתן צו הכינוס, הוגשה לכנ"ר הצעת פשרה או הסדר, אזי ישלח הכנ"ר לכל הנושים "העתק של הצעת החייב ותסקיר עליה ולאחר מכן יקיים אסיפת נושים", שבגדרה יחליטו הנושים אם לקבל את ההצעה או להתנגד לה. הנה כי כן, תכליותיהן של אסיפות הנושים הנדונות בסעיפים 26(א) ו-34 לפקודה שונות במובהק מתכלית כינוסה של אסיפת נושים לפי סעיף 147(ב) לפקודה, אשר נועדה, כאמור לעיל, בין היתר, לשם פיקוח על בעל התפקיד. ממילא, לא מצאתי כל הצדקה להקיש מהוראות הסעיפים הנדונים לפרשנותו של סעיף 147(ב) לפקודה, ובוודאי שלא להחיל את התכליות הנדונות בגדרן על סעיף 147(ב) האמור.

43. לא זו אף זו, נראה כי הוראת סעיף 26(א) לפקודה, בגדרה הותיר המחוקק לכנ"ר שיקול דעת להחליט אם לקיים אסיפת נושים ראשונה במקרים בהם הוא סבור "כי בנסיבות העניין אין בכך משום תועלת להליך פשיטת הרגל", מלמדת כי כאשר חפץ המחוקק להותיר בידי הכנ"ר שיקול דעת בכינוסה של אסיפת נושים, ראה הוא להבהיר את הדבר במפורש (בדרך של תיקון הפקודה במסגרת סעיף 6 לחוק לתיקון פקודת פשיטת הרגל, התשמ"ג-1983) – מה שאין כן בהסדר המעוגן בסעיף 147(ב) לפקודה.

44. יתר על כן, עיון בהוראות הפקודה מגלה מגוון מטרות אפשריות לכינוס אסיפות נושים, ולפיכך לא ברורה הטענה לפיה יש ליתן מעמד בכורה פרשני דווקא למטרות המנויות בסעיפים 26(א) ו-34 לפקודה. כך למשל, סעיף 171(ג) לפקודה, שעניינו התפטרות נאמן והעברתו, קובע כי "על פי בקשת הכונס הרשמי או על פי בקשת הנושים שהוחלט עליה באסיפתם, רשאי בית המשפט להעביר נאמן מכהונתו באחת מאלה..."; סעיף 48(א), שעניינו במינוי ועדת ביקורת, קובע כי "הנושים הכשירים להצביע רשאים, בהחלטה באסיפתם הראשונה או באחת האסיפות שלאחריה, למנות ועדת ביקורת לשם פיקוח על ניהול נכסי פושט הרגל בידי הנאמן"; סעיף 50, שעניינו בהפסקת חברות בוועדת הביקורת, קובע בס"ק (ג) כי ניתן להעביר חבר ועדה מכהונתו "בהחלטה רגילה באסיפת נושים שניתנה עליה הודעה שבעה ימים מראש וצויינה בה מטרת האסיפה", ובס"ק (ד) כי עם פינוי משרה של חבר ועדת הביקורת, "יזמן הנאמן מיד אסיפת נושים לשם מילוי המקום, והאסיפה רשאית בהחלטה למנות לכך נושה אחר או אדם אחר כשיר

לכך..."; וכן סעיף 19א(ד) לפקודה קובע כי בית המשפט רשאי להורות לכנ"ר לכנס אסיפת נושים לשם דיון בהצעת פשרה או הסדר של חייב לפני מתן צו כינוס.

45. זאת ועוד, אציין כי לא ראיתי לקבל את טענת הכנ"ר לפיה יש לקרוא את הוראות סעיף 147(ב) לפקודה לצד תקנה 54 לתקנות פשיטת הרגל, בגדרה נקבע כי "הכונס הרשמי או הנאמן רשאים לכנס אסיפות נושים בכל עת והם חייבים לעשות כן אם הורה על כך בית המשפט", ואשר מלמדת על הותרתו של שיקול דעת בשאלה אם לכנס אסיפת נושים לפי סעיף 147(ב) האמור. ודוק: תקנה 54 לתקנות פשיטת הרגל עוסקת אך בכינוס אסיפת נושים ביוזמת הנאמן, הכנ"ר או בית המשפט, וזאת להבדיל מכינוס אסיפה ביוזמת הנושים – אם לבקשת נושה המקיימת את תנאי סעיף 147(ב) לפקודה, ואם לפי החלטת הנושים האוחזים במרבית ערך התביעות כאמור בסעיף 147(א) סיפא, שבו נוקט המחוקק בלשון מפורשת לפיה "הנאמן... חייב לזמן אסיפות במועדים שיורו עליהם הנושים בהחלטה" (ההדגשה הוספה, י.ו.). ברי כי אין בתקנה 54 לתקנות פשיטת הרגל, המצויה במדרג נורמטיבי נמוך מסעיף 147 לפקודה, כדי לאיין את ההוראות הקבועות בו, ומשכך אינני סבורה כי יש בתקנה זו כדי להשליך על פרשנות סעיף 147(ב) הנדון בענייננו.

מן הכלל אל הפרט

46. יישום הדברים שלעיל על נסיבות המקרה דנן מלמד כי לא היה מקום לדחות את בקשת המבקשת לכינוס אסיפת נושים, באשר אין חולק כי בקשתה זו אכן עומדת באמות המידה המנויות בסעיף 147(ב) לפקודה. בתוך כך, אני סבורה כי לאור כל האמור, אין מקום להידרש כלל לטיב המטרות שלשמן חפצה המבקשת לכנס את אסיפת הנושים, וברי כי אם וכאשר יחליטו הנושים להגיש לבית המשפט בקשות אלה או אחרת, אזי שמורות לצדדים כל טענותיהם לגופם של דברים, ובית המשפט ינהג כחכמתו.

47. אשר על כן, יש לבטל את החלטת בית המשפט המחוזי ולהורות לכנ"ר כי יכנס אסיפת נושים כמבוקש, וזאת בתוך 14 ימים ממועד מתן פסק דין זה (כמובן בתנאי שהמבקשת אכן הפקידה בידי הכנ"ר סכום כסף לכיסוי הוצאות זימון אסיפת הנושים, שאם לא כן, תכונס אסיפה כאמור אך בתוך 14 ימים ממועד ההפקדה).

48. לבסוף, יוער כי ביום 26.7.2021 הגישה המבקשת בקשה להגיב לתשובות המשיבים, ובהמשך ביקש הנאמן לסלק בקשה זו על הסף. ואולם, לאור התוצאה אליה הגעתי כאמור, מתייטר הצורך להכריע בבקשות אלה.

49. סוף דבר: אציע לחבריי לקבל את הערעור, כאמור בפסקה 47.

עוד אציע כי בנסיבות העניין, לא ייעשה צו להוצאות.

ש ו פ ט ת

השופט י' עמית:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט ד' מין:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינה של השופטת י' וילנר.

ניתן היום, ד' בחשוון התשפ"ב (10.10.2021).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט

ש ו פ ט